20

ദൈവൈക്യശ്രമങ്ങളും മാനുഷികബന്ധങ്ങളും ഡൺസ്റ്റനച്ചന്റെ ജീവിതദർശനത്തിൽ

ഫാ. സാജു ചക്കാലക്കൽ സി.എം.ഐ.

വിശുദ്ധ കുര്യാക്കോസ് എലിയാസ് ചാവറപിതാവിന്റെയും വിശുദ്ധ അൽഫോൻസാമ്മയുടെയും വിശുദ്ധപദപ്രഖ്യാപനം നടക്കുന്നതിൽ കാലവിളംബം നേരിടുന്ന നാളുകളിൽ അതിനോടനുബന്ധിച്ചുള്ള പ്രക്രിയകളിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്ന വിഘ്നങ്ങളെക്കുറിച്ച് മനസ്സിലാക്കിയ ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ തന്റെ ഡയറികുറിപ്പുകളിൽ എഴുതിയത് ഇപ്രകാരമാണ്: ഈ ധന്യാത്മാകളുടെ ഔദ്യോഗികമായ വിശുദ്ധപദപ്രഖ്യാപനത്തിനു മുൻപ് ഞാൻ ഒരു വിശുദ്ധനാകും. തന്റെ കൗമാരപ്രായത്തിൽ ഒരു സന്ന്യാസവൈദികനായി തീരുവാൻ വീട്ടിൽനിന്നും ഇറങ്ങിപുറപ്പെട്ടപ്പോൾ ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ തന്റെ മനസ്സിൽ കുറിച്ചിട്ട ഒരേയൊരു നിർബന്ധമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ: എനിക്ക് ഒരു വിശുദ്ധനാകണം. താൻ താണ്ടിയ വഴികളാകട്ടെ, താൻ ചെയ്ത പ്രവൃത്തികളാകട്ടെ അതൊക്കെ എന്തായിരുന്നാലും ഏകാഗ്രദൃഷ്ടിയോടെ, ഉന്നംതെറ്റാത്ത ശ്രദ്ധയോടെ ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ തന്റെ വിശുദ്ധിയുടെ പാതയിൽ നിന്നും അണുവിടാതെ പ്രയാണം ചെയ്തു; തന്റെ ജീവിതലക്ഷ്യം സാർത്ഥകമാക്കി.

വിശുദ്ധിയിലേക്കുള്ള ഈ ശ്രമകരമായ പ്രയാണത്തിൽ ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ സ്വന്തമാക്കിയ രണ്ടു തലങ്ങളിലുള്ള സുദൃഢമായ ബന്ധങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. അതിൽ ഏറ്റവും പരമപ്രധാനമായതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൈവൈക്യശ്രമം. വളരെചെറുപ്രായത്തിൽതന്നെ ദൈവത്തെ തന്റെ പിതാവായി കാണുന്നതിനും, ഇടമുറിയാത്ത ഒരു സ്നേഹബന്ധം നേടിയെടുക്കുന്നതിലും ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ ശ്രദ്ധവച്ചുവെന്നതിന് സാക്ഷ്യമായി നിൽക്കുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിതാന്തമായ പ്രാർത്ഥനക്കുള്ള അഭിവാഞ്ജയാണ്. വൈദികവിദ്യാർത്ഥികളുടെ പരിശീലകനെന്ന നിലയിൽ എത്രയേറെ തിരക്കുകളും ബദ്ധപ്പാടുകളുമുണ്ടായി

Chackalackal, Saju. "Daivaikyasramangalum Manushyabandhangalum Dunstonachante Jeevithathil" in Dheerghadarshi: Dunstonachan by W. J. Tharayil, pages 82-88, Coimbatore: Preshitha Communications, 2020.

രുന്നെങ്കിലും ഏറ്റവും സ്വതസിദ്ധമായി മണിക്കൂറുകൾ ദേവാലയത്തിൽ ചിലവഴിക്കാൻ ഡൺസ്റ്റനച്ചന് കഴിയുമായിരുന്നു. കൂടാതെ, ശാരീരികമായി ഏറെ ക്ഷീണിപ്പിക്കുന്ന ജോലികളിലോ യാത്രയിലോ ആയിരുന്നാലും, ആ ക്ഷീണം വകവെക്കാതെ തന്റെ പ്രാണപ്രിയനായ ദൈവപിതാവിന്റെ സന്നിധിയിലായിരിക്കുന്നതിൽ നിർന്നിമേഷനായി മണിക്കൂറുകൾ ദിവ്യകാരുണ്യസന്നിധിയിൽ മുട്ടിന്മേൽ ആയിരിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം ആനന്ദം കണ്ടെത്തിയിരുന്നു. നവാസന്ന്യാസഗുരുവായി യുവസന്ന്യാസികൾക്കു പരിശീലനം നൽകുന്ന നാളുകളിൽ നിശയുടെ നീണ്ടയാമങ്ങൾ ദിവ്യകാരുണ്യസന്നിധിയിൽ ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ ചിലവഴിച്ചിരുന്നു എന്നതിന് ഞാനടങ്ങുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യസമൂഹം സാക്ഷി. അനുദിനജീവിതചര്യയിലെ നിരവധി സത്യത്തിന്റെ നേർരേഖയായും, നീതിബോധത്തിന്റെ കണ്ണാടിയായും, ജീവിതലാളിത്യത്തിന്റെ നേർക്കാഴ്ചയായും, ക്രിസ്തീയ വിശുദ്ധിയുടെ ഉത്തമ ഉദാഹരണമായും ജീവിതം കാഴ്ചവച്ച ഡൺസ്റ്റൻ ഒലക്കേങ്കലച്ചൻ (27 നവംബർ 1920 - 20 ഒക്ടോബർ 2006) സി.എം.ഐ. സന്ന്യാസസമൂഹത്തിന് ഒരു മാതൃകയും വെല്ലുവിളിയുമാണ്. ജന്മശതാബ്ദി വേളയിൽ ഡൺസ്റ്റനച്ചന്റെ ശിഷ്യരിൽ ഒരാളായ ഫാ. സാജു ചക്കാലക്കൽ തന്റെ നവസന്ന്യാസ ഗുരുവച്ചനെക്കുറിച്ചും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശുദ്ധിയെക്കുറിച്ചും നമ്മെ ഓർമിപ്പിക്കുന്നു.

കാര്യങ്ങളിൽ മറവി അദ്ദേഹത്തെ വിഷമിപ്പിച്ചിരുന്നെങ്കിലും തന്റെ ദൈവസ്നേഹപരിശ്രമങ്ങളിൽ അത് വിനയായില്ല: “വലിയ മറവിക്കാരൻ, എന്നാൽ ഈശോയെ മറക്കാത്ത മഹായോഗി” എന്നാണ് അദ്ദേഹത്തെ അടുത്തറിയുന്നവർ വിശേഷിപ്പിച്ചിരുന്നത്.

താൻ ഏറ്റവും അധികമായി കാംക്ഷിക്കുന്ന ദൈവൈക്യജീവിതത്തിൽ കൂടുതൽ ആഴപ്പെടുന്നതിനുവേണ്ടി തന്റെ ദിനചര്യകളെ ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ ക്രമീകരിക്കുമായിരുന്നു. തന്റെ സാഹസന്ന്യാസികളോടും ഇടപെട്ടിരുന്ന ഇതരവ്യക്തികളോടും ദൈവൈക്യശ്രമങ്ങളെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിന് സ്വാഭാവിക താല്പര്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. കൂടാതെ, ഈ നിതാന്ത പരിശ്രമത്തിനു ഉതകുന്നരീതിയിൽ ദൈവവചനപാരായണത്തിലും മറ്റു അദ്ധ്യാത്മീകഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പഠനത്തിലും നീണ്ടമണിക്കൂറുകൾ അദ്ദേഹം ചിലവിടുമായിരുന്നു. തന്റെ പരിശ്രമങ്ങളെ സുഗമമാക്കുവാൻ കഴിയുന്ന വ്യക്തികളുമായി താൻ നേരിടുന്ന ബുദ്ധിമുട്ടുകളെക്കുറിച്ചു പങ്കുവെക്കുകയും, അവരുടെ നിർ

ദേശങ്ങൾ അദ്ദേഹം തേടുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. അങ്ങനെ, തന്റെ ആത്മാവിൽ സ്വീകരിച്ചിരുന്ന പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രേരണകളോടൊപ്പം ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ തന്റെ ദൈവൈക്യശ്രമങ്ങളിൽ അനുഭവസ്ഥരായ ഇതരവ്യക്തികളുടെ നിർദ്ദേശങ്ങൾക്കും തുറവിയുള്ളവനായിരുന്നു. ജീവിതത്തിൽ മനസ്സറിഞ്ഞുചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികളെല്ലാംതന്നെ ദൈവസന്നിധിയിലേക്കു എത്തിക്കുന്നതാകണം എന്ന നിർബന്ധം ഡൺസ്റ്റനച്ചന് സ്വന്തമായിരുന്നു; അത്തരത്തിലുള്ള നിലപാട് സ്വന്തമാക്കാൻ മറ്റുള്ളവരെ അദ്ദേഹം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു.

കർമ്മലീത്താ സന്ന്യാസജീവിതശൈലിയോട് ഡൺസ്റ്റനച്ചനുണ്ടായിരുന്ന ആഴത്തിലുള്ള അഭിനിവേശം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൈവൈക്യശ്രമങ്ങളുടെ ഒരു സ്പഷ്ടമായ പ്രകാശനമായിരുന്നു. പ്രവാചകനായ ഏലിയായിലൂടെ കർമ്മലയുടെ അഗാധമായ നിശബ്ദതയിൽ സാധ്യമായ ദൈവാനുഭവം സ്വന്തമാക്കാൻ അദ്ദേഹം ഏറെ ആശിച്ചിരുന്നു. തികഞ്ഞ ഒരു മാതൃഭക്തനായിരുന്ന ഡൺസ്റ്റനച്ചന്, “എല്ലാം ഹൃദയത്തിൽ സംഗ്രഹിച്ചിരുന്ന” (ലൂക്ക 2:51) മറിയത്തിന്റെ ജീവിതമാതൃക സ്വായത്തമാക്കുവാനുള്ള ഏറ്റവും സുഗമമായ പാതയായിരുന്നു കർമ്മലസഭയിലെ തന്റെ സന്ന്യാസജീവിതം. കർമ്മലയിലെ വിശുദ്ധരും നിഷ്പാദുകകർമ്മലസഭയുടെ വിധാതാക്കളും പരക്കെ അറിയപ്പെടുന്ന മിസ്റ്റിക്കുകളുമായ അമ്മത്രേസ്യായുടെയും യോഹന്നാൻ ക്രൂസിന്റെയും അനുഭവങ്ങളും പാഠങ്ങളും ഏറെ പ്രചോദനാന്മകമായി സ്വീകരിക്കുകയും നിതാന്തപരിശ്രമത്തിലൂടെ അവ പ്രാവർത്തികമാക്കാൻ ബദ്ധശ്രദ്ധനുമായിരുന്നു ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ. ഏറെ ആത്മാർഥമായി കർമ്മലസഭയിലെ ജീവിതശൈലി തന്റെ ദൈവൈക്യജീവിതത്തിനു തുണയായി ഭവിക്കും എന്ന് ഉറപ്പിച്ചു വിശ്വസിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്, ഈ ജീവിതരീതിയിൽനിന്നും വ്യതിചലിക്കാനോ, അതിന്റെ അനുദിനവ്യാപാരങ്ങളിൽ വെള്ളം ചേർക്കാൻ വേണ്ടിയോ നടത്തിയിരുന്ന ശ്രമങ്ങളെ ശക്തിയുക്തം എതിർക്കുവാനുള്ള ചങ്കൂറ്റവുമുണ്ടായിരുന്നു. ആയതിനാൽ, സി.എം.ഐ. സന്ന്യാസസമൂഹത്തിന്റെ ന്യായപ്രമാണങ്ങളുടെ പുനരവലോകനവും മാറ്റിയെഴുത്തും നടക്കുന്നവേളയിൽ ഈ സമൂഹം എത്രമാത്രം അതിന്റെ കർമ്മലീത്താസ്വഭാവം തുടരണം എന്നുള്ള ചർച്ചയിൽ വളരെ ശക്തമായി ഇടപെടുവാൻ ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ സധൈര്യം മുന്നോട്ടുവരികയുണ്ടായി എന്നുള്ളതിന്

ചരിത്രം സാക്ഷി. കർമ്മലീത്താ സ്വഭാവം ഉപേക്ഷിക്കുന്നരീതിയിൽ തീരുമാനം എടുക്കുകയാണെങ്കിൽ, താൽപര്യമുള്ളവരെ ഉൾപ്പെടുത്തി കർമ്മലീത്താതനിമ നിലനിർത്തുന്ന മറ്റൊരു സന്ന്യാസസമൂഹം രൂപപ്പെടുത്തണമെന്നതിനും അദ്ദേഹം ഉറച്ചബോദ്ധ്യത്തോടെ നിലകൊണ്ടയാളാണ്. ഇതെല്ലം എടുത്തുകാണിക്കുന്നത് ഡൺസ്റ്റനച്ചന്റെ കറകളഞ്ഞ, ഉറച്ചബോദ്ധ്യമുള്ള ദൈവൈക്യജീവിതത്തിനുള്ള ത്വരയും അഭിനിവേശവുമാണ്.

ശാന്തമായി, മൗനമായി ദൈവസന്നിധിയിൽ മുറിയിൽ ആയിരുന്നാലും ദേവാലയത്തിൽ ആയിരുന്നാലും, ആശ്രമത്തിലായാലും യാത്രയിലായിരുന്നാലും, പഠനത്തിലായിരുന്നാലും കായികാദ്ധ്വാനത്തിലായിരുന്നാലും എത്ര സമയം വേണമെങ്കിലും ചിലവിടുവാൻ ഡൺസ്റ്റനച്ചന് എളുപ്പമായിരുന്നു. സമൂഹത്തോടൊപ്പമായിരിക്കുമ്പോൾ വാച്യപ്രാർത്ഥനക്ക് സ്വാഭാവികമായും പങ്കെടുത്തിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്, തന്റെ വ്യക്തിപരമായി ചിലവിട്ടിരുന്ന ധ്യാനപ്രാർത്ഥനാസമയങ്ങളിൽ യാതൊരു രീതിയിലുള്ള പ്രാർത്ഥനാസഹായികളും ആവശ്യമായിരുന്നില്ല. മണിക്കൂറുകളോളം നിർന്നിമേഷനായി ദിവ്യകാരുണ്യസന്നിധിയിൽ മുട്ടിന്മേൽ ചിലവിട്ടിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന് വാക്കുകൾക്കും വാച്യപ്രാർത്ഥനകൾക്കുമപ്പുറമുള്ള ഒരു ദൈവാനുഭവം സ്വന്തമാക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. തന്റെ ദിവ്യബലിയർപ്പണവും ഇതിന് ഇണങ്ങുന്നരീതിയിൽ ക്രമീകരിക്കുവാൻ ഡൺസ്റ്റനച്ചന് ഏറെ താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും തിരുസഭാനിയമങ്ങൾ അതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകുന്നില്ല എന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞ അദ്ദേഹം, ഒരുവേള തന്റെ മെത്രാനായിരുന്ന മാർ ജോസഫ് ഇരിമ്പൻപിതാവിന്റെ അടുത്ത് നവാസന്ന്യാസികളോടൊത്തുള്ള ദിവ്യബലിമദ്ധ്യേ ദിവ്യകാരുണ്യസ്വീകരണാനന്തരം കുറച്ചുസമയം മൗനമായി കൃതജ്ഞതാപ്രകാശനത്തിന് ചിലവിടുവാൻ അനുവാദം തേടുകയുണ്ടായി. ആ അനുവാദം നിരാകരിക്കപ്പെട്ടെങ്കിലും യാതൊരു പരാതിയുമില്ലാതെ തന്റെ ദൈവൈക്യശ്രമങ്ങളിലും തിരുസഭാധികാരികളോടുള്ള വിധേയത്വത്തിലും അദ്ദേഹം കൂടുതൽ ബോധ്യത്തോടെ മുന്നോട്ടുപോയി. തനിക്കു അനുവാദം നിഷേധിച്ച ഈ വൈദികമേലദ്ധ്യക്ഷൻ ഡൺസ്റ്റനച്ചന്റെയരികിലാണ് സ്ഥിരമായി അനുരഞ്ജനകൂദാശക്ക് അണഞ്ഞിരുന്നത് എന്നതും ഇവിടെ അനുസ്മരണീയമാണ്.

ആഴമേറിയതും നിതാന്തവുമായ ഡൺസ്റ്റനച്ചന്റെ ദൈവൈക്യശ്രമ

ത്തിന്റെ മറുവശമാണ് തന്റെ സഹജീവികളോടും സഹസന്ന്യാസിക ളോടുമുണ്ടായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഊഷ്മളമായ ബന്ധം. വ്യത്യസ് തമായ ആശയങ്ങളും അഭിപ്രായങ്ങളും പുലർത്തുന്നവരുമായി സാധാരണ കാണാറുള്ള അകൽച്ച ഡൺസ്റ്റനച്ചന് ആരുമായും ഉണ്ടാ യിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിൽ വെറുപ്പിനും വിദ്വേഷത്തി നും യാതൊരു സാദ്ധ്യതയുമില്ലായിരുന്നു. ഔദ്യോഗിക വേദികളിൽ നടക്കുന്ന ചർച്ചകളിൽ ശക്തിയുക്തം തന്റെ ബോധ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി വാദിച്ചിരുന്ന ഡൺസ്റ്റനച്ചന്, ആ ചർച്ചകൾക്കുശേഷം വളരെ സ്വാഭാ വികമായി തന്റെ എതിർപക്ഷത്തുനിന്ന് വാദിച്ചിരുന്നവരോട് സ്നേ ഹപൂർവ്വം ഇടപഴകുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നു.

ഒരു കുഞ്ഞിനെപ്പോലും അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് നോവിക്കാൻ കഴിയാ ത്ത ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ തന്നെ നോവിച്ചിട്ടുള്ളവരോടുപോലും യാതൊരു ഈർഷ്യയും പ്രകടിപ്പിക്കാറില്ല. സ്വാധീനശക്തിയുള്ള ബന്ധങ്ങൾക്കു വേണ്ടി സ്വയം ആളാകാൻ ശ്രമിക്കുന്ന നിരവധിപേരുടെ സഹവാസം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും, കൃത്രിമമായ മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ ബന്ധങ്ങൾ നേടുവാനോ വളർത്തുവാനോ ശ്രദ്ധവക്കാത്തവനായിരു ന്നു അദ്ദേഹം. തന്റെ ശിക്ഷണത്തിലായിരുന്ന യോഗാർത്ഥികളോടും നവസന്ന്യാസികളോടും, ആത്മീയോപദേശത്തിനായി തന്നെ സമീപി ച്ചിരുന്ന ഇതര വൈദികരോടും സന്ന്യാസിനികളോടും, പിതൃതുല്യ മായ ഒരു വാത്സല്യം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ ആവശ്യ ങ്ങളിൽ അവർക്ക് തുണയായും, അവരുടെ ന്യൂനതകളിൽ കരുത്തുറ്റ കൂട്ടായും, അവരുടെ തെറ്റുകളിൽ ക്ഷമാശീലനായും, ആവശ്യമുള്ള പ്പോൾ നിർബന്ധബുദ്ധിയുള്ള തിരുത്തൽശക്തിയായും ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ അവരോടൊത്തുണ്ടായിരുന്നു. അസുഖമുള്ളവരോടും വേദന അനുഭ വിക്കുന്നവരോടും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന പ്രത്യേക ശ്രദ്ധ, അവ രെ പരിചരിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന വൈഭവം ദൈവ ദത്തവും മാതൃതുല്യവുമായിരുന്നു. നവസന്ന്യാസകാലത്ത് പതിവിൽ ക്കൂടുതലായി ചികിത്സാവിധികൾക്കായി വിധേയനാകേണ്ടിവന്ന എ നിക്ക് അദ്ദേഹം നൽകിയ കരുതലും, എന്റെ തുടർന്നുള്ള വളർച്ചയിൽ അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നും കിട്ടിയ നിരന്തരമായ പ്രോത്സാഹനവും എന്റെ സന്ന്യാസവൈദിക പരിശീലനം പൂർത്തിയാക്കുന്നതിൽ നിർണായ കമായിരുന്നു എന്നുള്ളതിന് ഞാനും എന്റെ സഹപാഠികളും സാക്ഷി.

തന്റെ ബന്ധങ്ങൾ പവിത്രമായി സൂക്ഷിക്കുന്നതിൽ ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. പരിശീലനത്തിലിരിക്കുന്നവർ, തന്റെ സാ

ഹസന്ന്യാസികൾ, ആധ്യാത്മികനിർദേശങ്ങൾക്കായി തന്നെ സമീപിച്ചിരുന്നു വൈദികർ, സന്ന്യാസിനികൾ തുടങ്ങിയവരുടെയടുത്ത്, മറ്റുള്ളവരുടെ കുറ്റങ്ങളേയും കുറവുകളേയുംകുറിച്ചു അവരുടെ അസാന്നിധ്യത്തിൽ സംസാരിക്കുന്നത് അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നില്ല, പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിരുന്നുമില്ല. അതോടൊപ്പം, ചുരുങ്ങിയ വാക്കുകളിലാണെങ്കിലും കഴിവുറ്റ വ്യക്തികളെ സർഗാത്മകമായി പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിന് ശ്രദ്ധയുണ്ടായിരുന്നു; അതോടൊപ്പം മുൻനിരയിൽ സ്വാഭാവികമായി ഇടംനേടാത്തവരെ അവസരങ്ങൾ കൊടുത്ത് വളർത്തുന്നതിലും അദ്ദേഹത്തിന് പ്രത്യേക താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും, ആരുടെയെങ്കിലും അഹന്തയെ അടിസ്ഥാനരഹിതമായി ഊതിവീർപ്പിക്കുന്ന രീതിയിലുള്ള പ്രോത്സാഹനശൈലി അദ്ദേഹത്തിന് അന്യവുമായിരുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള കറയറ്റതും, അതേസമയം ആഴമേറിയ ആധ്യാത്മീകതയിൽ ഉറപ്പിക്കപ്പെട്ടതുമായ ഒരു ജീവിതശൈലി ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് നിരവധി സന്ന്യാസിനീസന്ന്യാസിമാർക്ക് ഡൺസ്റ്റനച്ചനോട് ഏറെ സ്നേഹവും ബഹുമാനവും ആയിരുന്നു.

തന്റെ മനുഷ്യബന്ധങ്ങളെ ഒരു ദൈവികതലത്തിലേക്ക് ഉയർത്തുവാൻ ഒരു പ്രത്യേക പാടവം ഡൺസ്റ്റനച്ചന് സ്വന്തമായിരുന്നു. ചെറുപ്രായത്തിൽത്തന്നെ തന്റെ കുടുംബാംഗങ്ങളോടുള്ള ബന്ധം സന്ന്യാസത്തിന് തടസ്സമായേക്കാം എന്നുള്ള ചിന്തയും ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് അവരോട് പലപ്പോഴും ഒരു അന്യനെപ്പോലെ പെരുമാറുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രകൃതം.

ആവശ്യങ്ങളിൽ തന്നെ സമീപിക്കുന്നവർക്ക് തന്റെ സാമീപ്യംകൊണ്ടും വാക്കുകൾകൊണ്ടും കരുത്തുപകർന്നിരുന്ന ഡൺസ്റ്റനച്ചന്, തന്റെ പരിമിതികളെക്കുറിച്ചു ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ, അവരെയും അവരുടെ ആവശ്യങ്ങളെയും ദൈവസന്നിധിയിൽ സമർപ്പിക്കുന്നത് വളരെ സ്വാഭാവികമായി സാധിക്കുമായിരുന്നു. കൂടാതെ, ഡൺസ്റ്റനച്ചനെ അടുത്തറിയാവുന്ന എല്ലാവരും, ഭൗതിക ആവശ്യങ്ങൾക്കായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹായം തേടുന്നതിലും ഉപരിയായി, അവരുടെ ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതത്തിൽ ആശ്വാസം ലഭിക്കുന്നതിനായും വളർച്ചയുണ്ടാകുന്നതിനുമായിട്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെയരികിൽ എത്തിയിരുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വതസിദ്ധമായ ശൈലിയിൽ അവരുമായുള്ള സമ്പർക്കം കൂടുതൽ ദൈവികമാക്കാൻ എളുപ്പവുമായിരുന്നു. “ദൈവം തരും; ദൈവം സഹായിക്കും” എന്നുള്ള

ഉറപ്പായിരുന്നു ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ ഏവർക്കും നൽകിയിരുന്നത്. നന്മയൂറുന്ന മനുഷ്യബന്ധങ്ങൾ വിശുദ്ധിയുടെ പാതയിൽ മുന്നേറുവാൻ ഉതകുന്നവയാണെന്നും ഡൺസ്റ്റനച്ചന് ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നു.

അങ്ങനെ ആഴമേറിയ ദൈവൈക്യവും ആത്മാർത്ഥമായ മനുഷ്യബന്ധങ്ങളും ഡൺസ്റ്റനച്ചന്റെ ജീവിതത്തെ ഒരേ സമയം ദൈവീകവും മാനുഷികവുമാക്കി. തന്റെ ദൈവൈക്യശ്രമങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാനുഷികബന്ധങ്ങളെ കൂടുതൽ ഊഷ്മളവും അർത്ഥപൂർണവുമാക്കിയതുപോലെ, ഡൺസ്റ്റനച്ചൻ ജീവിതത്തിൽ വച്ചുപുലർത്തിയ മനുഷ്യബന്ധങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൈവൈക്യശ്രമങ്ങളെ കൂടുതൽ കരുത്തുറ്റതും ക്രിസ്തീയവുമാക്കി. ദൈവമനുഷ്യബന്ധങ്ങളെ സമഞ്ജസമായി സമ്മേളിപ്പിച്ച ഡൺസ്റ്റനച്ചന്റെ മഹനീയ ജീവിതമാതൃക ആധുനിക ക്രിസ്തീയജീവിതപാതയിൽ ഏറെ പ്രതീക്ഷാവഹവും വിശുദ്ധിയിലുള്ള വളർച്ചക്ക് പ്രോത്സാഹനജനകവുമാണ്. ഇനിയും ഏറെ മനുഷ്യജീവിതങ്ങളെ ദൈവൈക്യപാതയിൽ ചരിക്കുവാൻ കൂടുതൽ പ്രാപ്തമാക്കുവാൻ ഈ മാതൃകാസന്ന്യാസവൈദികന്റെ ദൈവസന്നിധിയിലുള്ള സാന്നിധ്യത്തിലൂടെ സാധ്യമാകട്ടെയെന്നാണ് എന്റെ പ്രാർത്ഥന.

ഡൺസ്റ്റൻ ഒലക്കേങ്കലച്ചനെക്കുറിച്ച്
കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ അറിയാൻ:

പ്രേഷിത പ്രൊവിൻഷ്യൽ ഹൗസ്
ലിറ്റിൽ ഫ്ളവർ മിഷൻ സെന്റർ
ഭാരതിയാർ യൂണിവേഴ്സിറ്റി പി.ഒ.
കോയമ്പത്തൂർ 641 046 തമിഴ്നാട്
ഫോൺ: +91 63809 90713
www.dunston.in